

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหาร และความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ กับความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหาร กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหาร กับความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ กับความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหาร และความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ กับความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) จำนวน 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ฉบับ คือ

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะโวหาร มีข้อความถามเป็นแบบสอบถามปรนัย จำนวน 30 ข้อ แบบสอบถามนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความเที่ยง ค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก ปรากฏว่าได้ค่าความเที่ยง 0.88 ค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.36-0.71 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.29-0.86

2. แบบสอบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจท่อน 19 เรื่อง มีข้อความ เป็นแบบสอบปรนัย จำนวน 30 ข้อ แบบสอบนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดย ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความเที่ยง ค่าความยากง่าย และ ค่าอำนาจจำแนก ปรากฏว่าได้ค่าความเที่ยง 0.76 ค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.25-0.75 และ ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.21-0.71

3. แบบสอบความสามารถในการเขียนภาษาไทยซึ่งเป็นแบบสอบอัตนัย จำนวน 1 ข้อ โดยกำหนดให้นักเรียนเขียนเรียงความ เรื่อง "สิ่งแวดล้อมสศสส เด็กไทยพัฒนา" มีความยาว ประมาณ 400 คำ แบบสอบนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และตรวจเกณฑ์การให้ คะแนนการเขียนเรียงความภาษาไทยโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้เพื่อหาค่า สัมประสิทธิ์แห่งความสอดคล้องในการตรวจการเขียน ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์แห่ง ความสอดคล้องในการตรวจการเขียนเรียงความระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย 0.83

ผู้วิจัยนำแบบสอบความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหาร ความสามารถในการอ่านเพื่อ ความเข้าใจ และความสามารถในการเขียนภาษาไทยไปใช้กับตัวอย่างประชากร แล้วนำข้อมูล ที่ได้มาทำการวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. หาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบสอบ ทั้ง 3 ฉบับ

2. หาค่าความสัมพันธ์ภายในทีละคู่ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) ระหว่างคะแนนแต่ละชุด ดังนี้

2.1 ความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ภาษาไทย

2.2 ความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย

2.3 ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจกับความสามารถในการเขียน ภาษาไทย

3. ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แต่ละคู่ที่คำนวณได้ โดยการทดสอบค่าที (t-test)

4. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple correlation) ระหว่าง ความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ กับความสามารถ ในการเขียนภาษาไทย

5. ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ โดยการทดสอบค่า เอฟ (F-test)

สรุปผลการวิจัย

1. ความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารมีความสัมพันธ์ทางบวก กับความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.43

2. ความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารมีความสัมพันธ์ทางบวก กับความสามารถในการเขียน ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.17

3. ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีความสัมพันธ์ทางบวก กับความสามารถ ในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.16

4. ความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์พหุคูณเท่ากับ 0.22

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยพบว่า ความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหาร มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บอนนี่ เจ เอฟ เมเยอร์ และ รอย โอ ฟรีเดิล (Bonnie J.F. Meyer and Roy O. Freedle, 1984: 121-124) แมรี มาร์กาเรต

เนวาร์ (Mary Margaret Navarre, 1984: 1354-A) เวย์น เอช สเตเทอร์ (Wayne H. Stater, 1985: 712-718) และ บาร์บารา เทเรซา กูลด์ (Barbara Theresa Gould, 1987: 4343-A) ที่พบว่า ผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารจะสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่าน จดจำเนื้อหา และระลึกเรื่องราวที่อ่านได้ดี และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ริชาร์ด ที แวกคา (Richard T. Vacca, 1981: 139) ที่ว่า ผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารจะมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ดี และโรซาลินด์ โฮโรวิทซ์ (Rosalind Horowitz, 1985: 449) กล่าวว่า "ถ้าผู้เรียนสามารถวิเคราะห์การใช้ลักษณะโวหารในเนื้อหาที่อ่านได้ ก็จะช่วยให้เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ อีกทั้งยังช่วยในการจดจำเรื่องราวได้ดีอีกด้วย" นอกจากนี้ที่ผลการวิจัยได้เช่นนี้ อาจจะเป็นเพราะการเรียนการสอนในวิชาวรรณคดีไทย ครูผู้สอนมักจะให้นักเรียนสังเกตเกี่ยวกับลักษณะโวหารประกอบเนื้อหาที่เรียนไปด้วย จึงทำให้นักเรียนอ่านเนื้อหาที่เรียนได้อย่างเข้าใจ ซึ่งสอดคล้องกับ ลี เอ็ม แมคกี และ โดแนลด์ เจ ริชเกิลส์ (Lea M. McGee and Donald J. Richgels, 1985: 739-753) ได้สรุปการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า เพื่อทำให้ผู้อ่านนำความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารมาช่วยในการอ่าน และให้รู้จักสังเกตหลักการใช้โวหาร ซึ่งจะสามารถช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ดี และนอกจากนี้ผู้อ่านยังสามารถนำความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารไปใช้กับการอ่านเรื่องราวในหนังสือต่าง ๆ ได้เข้าใจ ดังนั้น ความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้

2. จากผลการวิจัยพบว่า ความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ แมรี โจเซฟีน สกิลลิงส์ (Mary Josephine Skillings, 1990: 193-194) ที่พบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนเรื่องลักษณะโวหาร มีความสามารถในการเขียนได้ตรงตามวัตถุประสงค์ และเขียนขยายความได้ ตลอดจนพัฒนาด้านความคิดและมีความสามารถในการเขียนได้ดีกว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้เรียน และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ แครอล แพทริเซีย แจนิก (Carol Patricia Janyk, 1995: 324) ที่พบว่า นักเรียนที่มีความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารมีความสามารถในการเขียนได้ดีกว่า มีความตระหนักในการใช้กลวิธีในการเขียนเพิ่มขึ้น และสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับงานที่เขียนได้ และสอดคล้องกับคำกล่าว

ของ ตรีศิลป์ บุญขจร (2533: 601) ที่กล่าวว่า "ในการเขียนข้อเขียนต่าง ๆ ผู้เขียนต้องมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหาร และรู้จักเลือกใช้โวหารให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการเขียนและเนื้อหา" ในทำนองเดียวกัน กุหลาบ มัลลิกะมาส และ วิพุธ โสภวงศ์ (ม.ป.ป.: 26) ได้กล่าวว่า "ท่วงทำนองในการเขียนข้อความชนิดต่าง ๆ ต้องใช้โวหารในการเขียนให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และเขียนให้แจ่มแจ้ง ชัดเจน ให้กระชับรัดกุม และให้ได้ผลสมดังความมุ่งหมายในการสื่อสารให้มากที่สุด" นอกจากความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหาร จะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนได้ดีแล้ว ผู้เขียนยังต้องใช้ความพยายามในการฝึกฝนในการเขียน และต้องนำความรู้และประสบการณ์มาใช้ในการเขียน โดยเริ่มฝึกฝนจากการเขียนเรียงความ ดังที่ ปรีชา หิรัญประดิษฐ์ (2533: 554) ได้กล่าวไว้ว่า "การฝึกฝนการเขียนควรเริ่มต้นจากการฝึกเขียนเรียงความ เพราะการเขียนเรียงความจะเป็นการฝึกให้ผู้เขียนนำความรู้ ความคิด ความรู้สึกของตนมาเรียบเรียงให้เป็นเรื่องราวอย่างมีหลักเกณฑ์ เป็นระบบระเบียบ ซึ่งจะเป็นพื้นฐานของงานเขียนประเภทอื่น ๆ" ซึ่งในการเขียนที่ดี ผู้เขียนต้องนำความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาไทยและการใช้ภาษาไทย มาใช้ในการเขียน ดังที่ ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ และคณะ (2533: 91) ได้กล่าวถึงลักษณะการเขียนที่ดีว่า "การเขียนที่น่าอ่านนั้น ผู้เขียนควรคำนึงถึงการแสดงความรู้ในการเขียนและการใช้ตัวสะกดการันต์ให้ถูกต้องตามพจนานุกรม" นอกจากนี้การระมัดระวังการใช้ภาษาเขียนให้ถูกต้อง จะทำให้การสื่อความหมายตรงกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร และยังสร้างความประทับใจกับผู้อ่านด้วย ดังนั้นนักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยนั้น จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหาร และยังคงมีความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาไทยและการใช้ภาษาไทยด้วย

3. จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ แพทริเซีย จอห์นสัน (Patricia Johnson, 1986: 1-13) ที่พบว่า ความสามารถในการเขียนจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านได้ดีขึ้น และพบว่า ถ้าฝึกความเข้าใจในการอ่าน โดยใช้กิจกรรมการเขียนประกอบ จะทำให้มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยพัฒนาความสามารถในด้านคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ การเชื่อมข้อความ และการสรุปความของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้นด้วย และผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เทเรซา แอน อัลบานโน (Theresa Ann Albano, 1992: 111-A)

ที่พบว่า นักเรียนมีความสนใจในการอ่านสูง จะมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ดี และมีความสามารถในการเขียนได้อย่างถูกต้องชัดเจนยิ่งขึ้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อิศระ แอล สารงาม (Isara L. Sarangarm, 1992: 1042-A) ที่พบว่า ความสามารถในการเขียนและการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนการเขียนเพื่อพัฒนาการอ่าน มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อีเลน หลุยส์ รันเดิล-ชวาร์ค (Elaine Louise Rundle-Schwark, 1992: 1793-A) ที่พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนสูง จะมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงขึ้นไป นอกจากนี้เด็กที่มีความรู้ ความคิด และประสบการณ์จากการอ่าน จะมีความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาไทยได้ดี ดังที่ ทศนีย์ ศุภเมธี (2535: 110) กล่าวว่า "ผู้ที่สามารถใช้ทักษะการเขียนได้ดีนั้น จะต้องเป็นผู้ที่ฟังมาก อ่านมาก มีความรู้ และมีประสบการณ์กว้างขวาง" นอกจากนี้ แซนดรา สทอทสกี (Sandra Stotsky, 1982: 330) ได้กล่าวว่า "การเขียนมีส่วนช่วยพัฒนาการอ่าน ซึ่งการอ่านเป็นทักษะที่แทรกอยู่ภายในการเขียน ผู้เขียนต้องมีประสบการณ์การอ่านผ่านข้อเขียนของผู้อื่น ผ่านตัวอย่างการถ่ายทอดความคิดแบบต่าง ๆ มาก่อนแล้ว แล้วนำประสบการณ์นั้นมาเป็นประโยชน์ต่อการเขียนของตนเอง" ซึ่งเมื่อนักเรียนอ่านเนื้อหาจนเข้าใจแล้วสามารถนำมาบันทึกเป็นตัวอักษรไว้ เพื่อเตือนความจำและยังสามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ แสดงว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ทำให้ความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนดีขึ้นด้วย

4. จากผลการวิจัยพบว่า ความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารและความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ กับความสามารถในการเขียนภาษาไทย มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จูดิท แอนน์ ลินซีย์ สเตอร์เจลล์ (Judith Anne Lindsey Sturgell, 1992: 1784-A) ที่พบว่า ความตระหนักด้านความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหาร การอ่านเพื่อความเข้าใจ และความสามารถในการเขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารและมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ จะสามารถนำความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารและความรู้ที่ได้จากการอ่านถ่ายทอดออกมาในการเขียนได้ โดยนักเรียนอาจใช้ความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารและความเข้าใจที่ได้จากการอ่านมาพัฒนากระบวนการคิด และการสื่อสารออกมาในรูปภาษาเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหาร และความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ กับความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1.1 ผู้บริหารควรส่งเสริมให้ทางโรงเรียนให้ความสำคัญในการเรียนการสอนทักษะการอ่านและทักษะการเขียนภาษาไทยอย่างต่อเนื่อง โดยผู้บริหารควรวางนโยบายให้ครูอาจารย์ฝึกฝนนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ

1.2 ผู้บริหารควรส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมและปลูกฝังให้นักเรียนรักการอ่านและการเขียน โดยจัดให้มีการแข่งขันประกวดการอ่านและการเขียนประเภทต่าง ๆ ตามเทศกาลวันสำคัญ

1.3 หัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยควรจัดหาแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประเภทของลักษณะโวหาร เช่น บทความ สารคดี นวนิยาย และหนังสือต่าง ๆ ที่เน้นเนื้อหาในด้านประเภทของลักษณะโวหารทั้ง 5 ประเภท เพื่อให้ครูผู้สอนมีโอกาสดูศึกษาเพิ่มเติม เข้าใจหลักการและรูปแบบลักษณะโวหารแต่ละประเภทมากขึ้น เพื่อเป็นประโยชน์ในการสอนต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาไทย

2.1 ผู้สอนควรมีการสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารในการสอนอยู่เสมอ เพื่อให้นักเรียนนำความรู้เกี่ยวกับลักษณะโวหารมาใช้ในการอ่านและการเขียน

2.2 ผู้สอนควรมีการฝึกนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านและการเขียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการอ่าน และสามารถนำความรู้จากการอ่านมาถ่ายทอดในการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาไทยในลักษณะต่าง ๆ เช่น เขียนบทความ เขียนวิจารณ์ เขียนเชิงชวน เป็นต้น

3.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน
เพื่อความเข้าใจและการเขียนความเรียง กับการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทยของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย